

[Laurits Pedersen.]

ude i landet er der, hvor ikke andet er bestemt, også samme taletid, og det er klart, at hvis man skal holde en lille smule orden på det hele, må hovedsynspunktet være lighed, og det har præsidiets på tilfredsstillende måde fastslået. Men jeg forstår udmærket, at det kan være lidt ondsksfuldt f. eks. at tillægge det ærede medlem hr. H. C. Hansen ti minutter mere end andre, når han skal have sine forskellige legender og meget andet, som han havde i sin ordførertale, med. Det kan være hensynsfuldt at referere en enkelt taler med mindre tid, end han egentlig skulle have, hvis det gik rigtigt til, det er jeg fuldkommen klar over, men man kan ikke forlange, at afgørelsen heraf skal overlades til de mennesker, der leder udsendelsen. Hovedreglen må være, at alle skal have samme taletid. Det er klart, at der kan opstå vanskeligheder, fordi enkelte talere måske ønsker helt at undlade at tage ordet i anden omgang, medens andre måske ønsker at benytte den fulde taletid — det må man se på. Når det ærede medlem hr. H. C. Hansen anfører, at regeringspartierne har en fordel, fordi deres ministre har ordet under finanslovdebatten, så er det imidlertid ikke anderledes, end det var, da det ærede medlems parti havde regeringen, og da det ærede medlem hr. H. C. Hansen var minister og kunne tage ordet. Det følger af sig selv, at ministrene skal svare og have den tid, der tilkommer dem.

Jeg tror i og for sig ikke, der er så langt imellem det ærede medlem og mig med hensyn til dette spørgsmål; men man må huske på, at hvis det med rette skal kunne siges, at der har været tale om politisk slagside — og det har der været røster fremme om —, så havde det været rart, om det ærede medlem f. eks. havde kunnet bevise, at socialdemokratiet ved en given lejlighed havde haft op til en halv snes minutter mindre end de andre talere. Det kan det ærede medlem af gode grunde ikke, og derfor berører det mig ikke så forfærdelig stærkt, at det ærede medlem ser stort på, at han selv har fået rigelig tid tillagt; det er ikke vanskeligt at være large, når man bliver begunstiget.

Man kan efter min inderste overbevisning ikke beskyldte statsradiofonien for at have politisk slagside. Socialdemokraterne har ganske vist deres første maj, hvor de fylder

ikke så lidt på denne dags programmer. Det er deres store dag, og radioen har altid tilladt dem at have ret store udsendelser på denne dag. Det er måske dette, at vi har en aktiv politiker som formand i radiorådet, der kan bibringe visse mennesker den tro, at radioen har politisk slagside. Jeg har nu siddet i en årrække i radiorådet, og jeg siger som min bedste overbevisning, at jeg tror ikke, det med rette kan påvises, at den danske radiofonien har politisk slagside. Jeg synes i og for sig, at rigsdagen er lidt for bange for radiofonien. Der bør være et mere intimt samspil mellem rigsdagen og radioen. Når man tænker på, hvorledes bladene refererede rigsdagens forhandlinger i gamle dage, er det jo helt anderledes nu. Man refererer de storpolitiske debatter ret udførligt, men det almindelige rigsdagsarbejde refereres ikke som i det, man kalder „gamle dage“. Der har man i virkeligheden i radioen et instrument, der, synes jeg, på klar måde kan give befolkningen indtryk af, hvad rigsdagen beskæftiger sig med. Jeg ser med stor tilfredshed, at der skal optages forhandlinger mellem radiofonien og det høje præsidium om at ordne visse ting herinde i rigsdagen, sådan at der eventuelt bliver et studie her, så rigsdagens medlemmer kan komme til mikrofonen og udtale sig om spørgsmål, uden at de skal ud i radiobygningen. Jeg vil håbe, at disse forhandlinger mellem radiofonien og rigsdagen må få et sådant resultat, at begge disse institutioner må få glæde af det, der eventuelt oprettes herinde. Det er disse bemærkninger, jeg har ønsket at gøre, dels til det ærede medlem hr. H. C. Hansen og ellers i almindelighed.

Da det formodentlig er sidste gang, jeg har lejlighed til at deltage i finanslovdebatten, ønsker jeg at fremsætte mit syn på den danske radiofoni, efter at jeg nu i en årrække har haft den glæde at deltage i radioens ledelse. Der har jo rejst sig røster, eller i hvert fald en enkelt røst, for, at man skal foretage en ændring af radiospredningsloven, således at det blev specielle radiofolk, der havde med radioen at gøre. Nu ved de fleste måske, ellers skal jeg i korthed ridse det op, hvordan radioens ledelse er bygget op. Den højeste myndighed i radiofonien er radiorådet, og det er bygget op på den måde, at der er to udnævnt af ministeren og en tekniker udnævnt af